

Uhří.

Kdykoliv přijdu k nějaké vsi, ve které vím, že je hůdny farář, nedostane mne nikdo ani během dalek, dokud ho nemavstivím. A to se mi stane nejenštěj, když přijdu k obci Mendicentó, jejžto farář, don Santiago de Rétola, jest hůdny kněz, a při tom mi vždycky poví nejákou rekuovskou přihodu.

Jednoho dne minuleho jara jsem kraloval pod výšinou, na které stojí Mendicentó, a když jsem si užil, že se nezastavím, nemohl jsem odolat počítání, dojít do olce a pozdravit pana faráře, ježto doměk se během vede kostra, skryt dopola ovceným stromovin.

Když jsem dostupoval již nahoru na výšinu, uhlídal mne farář, který se probíral v záhonech jahod zapadajících se a již vonících, přiběhl ku plotu vede cestu a zvolal vesel:

"Je žde, že je doba třesni a všini, protože nám na ně letí pěkny ptáček."

Chvíli jsme se hádali, je li pékný ptáček on či ja, a když jsem došel na bránu a tam jsme usedli na bránu havičku pod třekem, na kterou so sletovali ptáci skuteční, a brázdy jsme se rozhovorili důvěrně a přátelsky.

"Jak dřívno jste již nebyl v Gurdiaze?"

"Byl jsem tam před několika týdny."

"Žije ještě hrbaček?"

"Kdo? Kostelník? Ba že. A piže. Je to chlap!"

"Chlapík, opravdu chlapík!" očitně přisvědčoval farář a poumal se tak, že jsem si hned pomyslil, že ho napadlo nějaká historka o kostelníkovi.

"Víte, pane dom Santiago, že mám sice rád třesni a všini, ale ještě radší vaše povídky. Slibte-li mi nejákou, povím vám nápad svého skutečného povídka, ještě hrdinu znate."

"Že ho znám?"

"Ba že; vždyť je to kostelník Gurdiaze."

Farář se znovu pouštil a dal jsem se dale do fáci.

II.

"Nevim, pane dom Santiago, jak žili privátnici v Gurdiaze dříve, ale myslím, že se život jejich nelíbil valnému dnešnímu: starali se o svoji rodinu, o svoje jméno a bavili se počestně, kdykoliv se naskytla příležitost."

"Vskutku, tak žili zamožnější v Gurdiaze za mých časů, a jakmile se to dalo jen trochu odvádět, pořádali hned nějakou hostinu."

"A dnes se to děje právě tak, a je to přirozeno v těch malých obcích, ve kterých není zábava. — Pamatujete se snad také, že jest v Amézaze v dubinách cihelna, ve které v létě pracovali asturii cihláři a na zimu z ní vždy odváděli Starším jejich mistrem byl Francesco, dobrá a vtipná hlava."

"Pamatuju se dobre na něho; měl podivnýho psa..."

"Ano. Kostelník z Gurdiaze ji nebradej na světě sladkoum uhoře a to snad proto, že je jich tak málo. Jak víte, je v tamní Móce málo uhořů, a tisou jesté mali. Ač se kostelník zabýval lopoum po celou téměr dobu, po kterou nebyl zaměstnán v kostele, nehnul se mu přece zlatý sen jeho života, aby totiž jednou měl velkou pánev uhoře do pokladu upravenou a aby se ho najedl tak, že by, jak říkal, mohl dosahnuti protěm."

"Farář se dal dů smichu a dodal, že kostelník nezachovává ani židovských, ani mořemanských předpisů, a že je také velký milovník veprové.

Přivedl jsem a tu on vyprávěl dále:

"Několik hochů, kteří si hráli jednoho rána v cihelně v Amézaze, do které nepršeli cihláři již asi po tři roky, přiběhlo do vesnice polekané a vyprávěli, že viděli v rybníku v cihelně plovati obrovského hada.

Zamožný privátnici pomyslili, že nebude had, ale uhoř, protože se ještě v obci udržela paměť, že se v rybníku tom chytaly uhoře hodně velcí, a nešli toho dne na procházku, ale zaměřili k Amézaze prohlednout rybník a sledovali, že to, co pokládali hoří za hada, byl překrášný, až 3—4 liberní uhoř.

Rozradování pomyslili, že budou mit dobrou hostinu v hospodě Augustiny, znamenitě kuchařky, usnali se, že uhoře vysílal přísně rána, a protože kostelník uměl uhoře chytat tak obratně, jako porážení vepre, kusata a skopce, vyzval ho večeř, aby se s nimi sám, ale nefekl mu kam. Měl s sebou vztí konev, aby mohl vylit vodu z rybníka, a videlic, aby mohl lapiti velkého uhoře, asi tři či čtyři liberní.

Kostelník myslil, že si z něho tropi řásky a že mu čin marnou chut' témi třemi či čtyřmi librami, protože největší uhoř, kterého

co živ byl dosud uholil, vžil asi libru.

Když se druhého dne ráno vydali k Amézaze, byl se na městku, že ho napadlo dříve, než jeho přítele, že by tam mohli být uhoři a že si nezpomněl, jak se vyprávělo ve vstí o velkém uhoři, kterého tam kdysi chytli.

Když přišli k rybníku, který vznikal na místě, výhonbeném výbranou hlinou pro cihelu, výkřik kostelník radosti, neboť spustil v klidu a čisté vodě překrásného uhoře, který se rychle schoval do bahna na dně.

Výhrnul si nohavice, pokřivoval se, vlezl do rybníčka a vylil větší část vody z něho, a když videl, že se honul, hledajíc marně, kam by se ukryl, chopl se vlnice a budiž jí uhoře, který mu viděl div nepečlivou, jak sebou zmatil. Ale ohnul mu ji přeče. „Stařstné ho chytily.

Kostelník si hodil uhoře přes hrab a všechni vrátili se do vsi, kde jinu li korist každý prolíhal a záviděl, že do hospody a tam privátnici propustili kostelníka, když se jíž byl těsil, že se poprvé životu nají do syta uhoře.

Odpoledeň téhož dne se sešli privátnici do pokojku, který měl v hostinci vyhrazený, a tvarili se veselé, cític vůni z kuchyně, kde seyla velká panely s krasnymi, bílými kusy uhoře známenými okem reněného a vyprávěnou rukou hospodské Augustiny; znělo to, jakoby uhoř chtěl říct: „Pojezte mne s kouskem dobrého chleba a zaližte mne douškem poctivého vina; Augustina mu to da a ta mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

Vobec se vyprávělo toto: Cihlář Francisco měl psa, který nedostal nikdy nic k žádání, ani kousek chleba, ani kůrku sýra. Dělník jakýsi z cihelny říkal, že Francisco, když spatřil v obci o dvacetém věkem uhoře, se ho napadlo, abys dosáhl prstem, jak se ho chlívají majisti privátnici, zaříval bys ho již na onom světě.“

A při tom vzala ohromnou pánev, aby vyhodila její obsah o kmen. Ale hrbaček ji zadřízel a řekl:

„Nevyhazujte to, at' se máj chudák papež jednou v životě nafoukl, že se vysokým kusem na cihláře Francisco a na to, co se vyprávělo v obci o dvacetém věkem uhoře.“

Vobec se vyprávělo toto:

Cihlář Francisco měl psa, který nedostal nikdy nic k žádání, ani kousek chleba, ani kůrku sýra. Dělník jakýsi z cihelny říkal, že Francisco, když spatřil v obci o dvacetém věkem uhoře, se ho napadlo, abys dosáhl prstem, jak se ho chlívají majisti privátnici, zaříval bys ho již na onom světě.“

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

Tato rána zastínila mladého uhoře, když opustil akademii a chystal se do tuhého příkazu, když se vysokým kusem na cihláře Francisco a na to, co se vyprávělo v obci o dvacetém věkem uhoře.“

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce, že hrbaček neprjal a požádal za něco jiného, třebažku kusů sunky a džbánek dobrého vína; Augustina mu to da a to mu pomohlo tak známení, že ho ujmání a zvedam žaludku pustilo.

„Zatrolený uhoř!“ prohodila hospodská, vidouce,